

Mafalda: «L'estil hardcore no defineix les nostres lletres, no pactem el que toquem»

Mafalda parlen del seu quart disc, 'Palabras forman caos' (autoeditat, 2018)

Mafalda | Juan Miguel Morales

La distopia de viure tancat en un rusc i no poder escapar-ne no és una realitat estranya per al quartet valencià **Mafalda**. El rock combatiu i hardcore del quart disc, *Palabras forman caos* (autoeditat, 2018), és un intent d'alliberar-se de l'engranatge i pal·liar el dolor del món, a la vegada que s'estrenen interpretant el tema en català "mossega".

Ja fa dos anys del disc anterior, La última vez que te escucho (autoeditat, 2016), que us va situar al mapa. Com us ha anat el descans?

Marcos de la TORRE (veu): Ens ha donat aire, perquè psicològicament i emocionalment fer una gira de més de dos anys crema molt. Arriba un moment en què o pares o el projecte es pot perdre. Ho vam saber veure i vam dir que no, tot i que tothom volia que féssim un últim estiu de gira, i n'hauríem tret un major profit.

I després de dir que no, torneu amb un sí. Què afirma Palabras forman caos?

Vera CARRIÓN (VEU): Totes les cançons narren una història diferent, i per descobrir-les s'ha

d'escoltar el disc. Cada persona els pot donar un significat propi, perquè són temàtiques que ens travessen a totes. El fil que segueix l'àlbum és el caos intern de cadascú.

La "Intro" del disc pretén situar-nos en aquest caos mental?

V.C: És una espècie de distopia: el llenguatge comú ha desaparegut i la persona que apareix només coneix alguns mots que formen el seu caos. D'aquí parteix el disc, entres a un lloc on les coses representen el que ets.

M.T: És un paral·lelisme amb la novel·la 1984 de George Orwell, en què la neollengua regeix el pensament de les persones. Com menys paraules existeixen, menys idees i dubtes t'assalten sobre el poder establert.

Al rusc ("La colmena") és difícil fugir de normes preestablertes. La música és la solució?

V.C: No sé si la música té la fórmula per treure'ns del rusc, però és una eina de difusió i de contacte per unir tota la gent que se sent igual. Potser no és la manera definitiva, però forma part de l'engranatge que ha de permetre desmuntar i trencar amb el sistema.

M.T: Quan vam compondre "La colmena" vam creure que el ritme pop britànic podia relacionar-se amb una marxa militar o una cadena de muntatge. I de seguida vam veure que podria ser un tema que ens toca a totes, l'individualisme, el treball abusiu i l'esclavitud.

Aleshores, "La historia del hombre que huye de la realidad" seria l'alternativa a plantar cara al sistema?

V.C: La cançó està necessàriament vinculada a "La colmena", perquè estem parlant d'una societat alienada i capitalista. La idea és que no posicionar-te és posicionar-te.

M.T: Quan la vam escriure, vam pensar en la passivitat política de la societat i en què no es pot fugir de la realitat, perquè al final sempre t'enganxa. És la ironia d'un home que corria per fugir del dolor del món, però no va poder.

A quina passivitat política us referiu?

M.T: A la que es viu actualment a Espanya, sobren les paraules.

V.C: Però també als Estats Units, a l'Àfrica... o en una València plena de nazis.

La contundència del rock i el hardcore canalitzen la vostra manera de sentir?

V.C: Sovint les cançons suaus també parlen de temàtiques fortes i agressives, però més enllà d'això, hem fet el que hem volgut.

M.T: Per nosaltres el hardcore no ha de parlar de mort ni les parts dolces de sentiments. Ho barregem tot sense pensar-ho dues vegades, l'estil no defineix les lletres.

Aleshores, què defineix l'estil?

M.T: Molta gent ens pregunta cap on ens hem dirigit musicalment, però nosaltres no pactem el que toquem. Mafalda no segueix les modes del que s'escolta per vendre més.

V.C: Amb les influències de l'últim any hem fet fusions de diferents estils, que van del hardcore al funk i el reggae.